

USNESENÍ

Okresní soud v Novém Jičíně rozhodl soudkyní JUDr. Ivanou Bačovou ve věci exekuce

oprávněné: **REDSPARK ASSETS LIMITED**
zahraniční osoba registrovaná pod č. 279813
sídlem Agiou Nikolaou 67-69, Off., 2408 Nicosia, Kyperská republika

proti
povinné: **xxx**, narozená xxx
bytem xxx,

pro vymožení peněžitého plnění

takto:

- I. Exekuce vedená proti povinné xxx, narozené xxx, pro vymožení pohledávky oprávněné ve výši 6 028,90 Kč s příslušenstvím a dalších nákladů podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem Mgr. Lubomírem Matějem č. j. 2001074/2011, se zastavuje v celém rozsahu.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce.
- III. Oprávněná je povinna zaplatit na nákladech exekuce částku 7 865 Kč k rukám soudní exekutorky JUDr. Jitky Wolfové, Exekutorský úřad Plzeň-město, Radyňská 9, Plzeň, do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. K návrhu oprávněné byla nařízena exekuce na majetek povinné pro vymožení pohledávky oprávněné ve výši 6 028,90 Kč, nákladů předcházejícího řízení ve výši 14 500 Kč a pro náklady exekuce, které budou v průběhu řízení stanoveny, na základě vykonatelného rozhodčího nálezu rozhodce Mgr. Lubomíra Matěje ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2001074/2011. Provedením exekuce byla pověřena soudní exekutorka JUDr. Jitka Wolfová, Exekutorský úřad Plzeň - město, a to pověřením Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 13. 8. 2012, č. j. 53 EXE 1173/2012-11.
2. Podáním doručeným soudu dne 19. 6. 2023 soudní exekutorka předložila věc k rozhodnutí o podnětu k zastavení exekuce. Uvedla, že exekuční řízení bylo zahájeno na základě exekučního titulu, kterým je rozhodčí nález. V průběhu řízení však došlo ke změně judikatury ve vztahu k rozhodčím doložkám, se závěrem, že rozhodčí nález vydaný na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky není způsobilým exekučním titulem, přičemž byla-li na základě takového rozhodčího nálezu exekuce nařízena, je třeba ji v každém stadiu zastavit. Současně odkázala např. na usnesení NS ČR ze dne 14. 5. 2014 sp. zn. 21 Cdo 402/2014, usnesení ÚS ze dne 16. 12. 2014 sp. zn. II.ÚS 2448/14 a další.
3. Exekuční soud na základě tohoto podnětu soudní exekutorky v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího soudu České republiky a Ústavního soudu přezkoumal materiální a formální

Shodu s prvopisem potvrzuje: xxx

vykonatelnost vykonávaného rozhodčího nálezu, pravomoc rozhodce Mgr. Lubomíra Matěje i řízení, které jeho vydání předcházelo.

4. Exekuční soud ve věci nenařizoval jednání, neboť se jednalo pouze o právní posouzení věci, tedy posouzení pravomoci rozhodce a platnosti rozhodčí doložky.
5. Exekuční soud si za účelem posouzení pravomoci rozhodce a platnosti rozhodčí doložky připojil rozhodčí spis sp. zn. 2001074/2011 uložený u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 0 Nc 21048/2012. Z jeho obsahu soud zjistil, že :
 - Dne 12. 8. 2011 uzavřela společnost CREDIT FINANCE, a.s. s žalovanou podle § 497 a násl. obchodního zákoníku smlouvu o úvěru č. 2501427, jejíž nedílnou součástí jsou písemné VOP a rozhodčí doložka. Na základě této smlouvy právní předchůdce oprávněné poskytl dne 22. 8. 2011 na povinné úvěr ve výši 4 950 Kč, a to převodem na její účet číslo xxx. Povinná se zavázala úvěr splácet v pravidelných 12 – ti měsíčních splátkách po 610 Kč, splatných vždy k 15. dni v měsíci. Úrok byl dohodnut ve výši 79% p.a. a RPSN ve výši 115,32%. Podle čl. V odst. 1 přiložených (formulářově předtištěných) "Všeobecných obchodních podmínek" klient podpisem smlouvy prohlašuje, že na zajištění všech svých současných i všech budoucích nároků věřitele plynoucích z uzavřené smlouvy vystavil dvě vlastní biankosměnky na řad věřitele bez uvedení směnečné sumy, údaje splatnosti a místa platebního, s doložkou bez protestu, a tyto biankosměnky předal finančnímu poradci věřitele spolu s návrhem na uzavření smlouvy. Čl. VII týchž obchodních podmínek obsahuje soubor sankcí dopadajících na klienta, kupř. smluvní pokutu ve výši 7 % z jistiny úvěru v případě prodlení s úhradou jakéhokoli závazku z titulu uzavřené smlouvy v délce trvání alespoň 4 dny, resp. 9 dnů, zesplatnění všech závazků klienta ze smlouvy v případě prodlení v délce 10 dnů, sankce ve výši 100 Kč za každou upomínku či vyrozumění o smluvní pokutě nebo jiné sankci (počet těchto upomínek nadto není omezen), sankce 30 Kč za upomenutí k zaplacení formou SMS, pokutu 5 000 Kč v případě každého jednotlivého opomenutí nahlášení změny osobních údajů klientem věřiteli apod.
 - V čl. II. smlouvy o úvěru číslo 2501427 ze dne 12. 8. 2011 se účastníci dohodli, že veškeré případné spory vznikající z této smlouvy nebo v souvislosti s ní budou řešeny vždy jedním rozhodcem, a to buď a) u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR podle jeho řádu a pravidel, kdy jediný rozhodce bude jmenován předsedou rozhodčího soudu, anebo jedním z v doložce uvedených rozhodců, mezi nimiž si zvolí žalobce. Na prvním místě mezi těmito na výběr danými rozhodci je Mgr. Lubomír Matěj, který spor následně rozhodoval a vydal rozhodčí nález (*z Rozhodčí doložky ve smlouvě o úvěru č. 2501427*).
 - Žalovaná nesplácela úvěr řádně a včas, proto oprávněná v souladu se smlouvou celý nesplacený zůstatek úvěru ke dni 28. 10. 2011 zesplatnila a tuto skutečnost povinné oznámila (*z oznámení o zesplatnění závazků z úvěrové smlouvy ze dne 28. 10. 2011, z podacího archu*). Ke dni zesplatnění činila dlužná částka celkem 6 028,90 Kč a sestávala z nesplacené jistiny ve výši 7 950 Kč, dlužných poplatků ve výši 60 Kč, úroku ve výši 325,90 Kč a smluvní pokuty ve výši 693 Kč. Po zesplatnění povinná neuhradila ničeho. Pohledávka za povinnou z titulu předmětné smlouvy o úvěru byla dne 27. 10. 2011 postoupena oprávněné. Téhož dne bylo odesláno oznámení o postoupení pohledávky povinné (*z oznámení o postoupení, z podacího archu*).
 - Na základě výše uvedených skutečností se žalobou ze dne 8. 11. 2011 oprávněná domáhala u rozhodce Mgr. Lubomíra Matěje vydání rozhodčího nálezu, kterým uloží povinné (žalované) povinnost zaplatit oprávněné (žalobkyni) částku 6 028,90 Kč a na nákladech řízení celkem částku 14 500 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozhodčího nálezu (*z rozhodčí žaloby*). Rozhodce vyzval povinnou (žalovanou) usnesením ze dne 9. 11. 2011 k vyjádření k žalobě a k předložení listinných důkazů, jichž se dovolává (*z usnesení*). Výzva byla doručována povinné

na adresu xxx. Protože adresátka nebyla zastižena, byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí dne 10. 11. 2011 a adresátu zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Jelikož nebylo možné po uplynutí 10 dnů vložit zásilku do poštovní schránky adresáta, byla tato soudu dne 22. 11. 2011 vrácena (z doručení). Fikce doručení tak nastala dne 19. 3. 2012. Vzhledem k tomu, že žalovaná neposkytla žádné vyjádření k rozhodčí žalobě a uplatněný nárok nezpochybnila, rozhodce spor rozhodl bez nařízení jednání a rozhodčí žalobě po provedeném dokazování v celém rozsahu vyhověl, a to rozhodčím nálezem ze dne 28. 3. 2012 č.j. 2001074/2011, který byl žalované doručen dne 8. 6. 2012 a v tento den nabyl právní moci. Vykonatelným se stal dne 12. 6. 2012 (z rozhodčího nálezu).

9. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
10. Podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je nepřijatelný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
11. Podle § 40 odst. 1 písm. c) exekučního řádu je exekučním titulem vykonatelný rozhodčí náleze.
12. Podle **nálezu Ústavního soudu ve věci II. ÚS 3194/18** „v exekučním řízení obecným soudům přísluší se zabývat zásadními vadami exekučního titulu a jsou povinny výkon rozhodnutí zastavit podle § 268 odst. 1 písm. b) o. s. ř. také v případech, v nichž by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, nebo byl dokonce v rozporu s principy právního státu. Nezohlednění těchto kritérií při rozhodování o zastavení výkonu rozhodnutí představuje porušení základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“
13. Podle **nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11** tento „považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepřiznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům jsou vnucována smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů, či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejeví za nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně přerušovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat.“
14. Podle **nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3962/18** musí obecné soudy v exekučním řízení zkoumat, zda byla uzavřena řádná rozhodčí smlouva, a to jak rozhodčí doložka, tak smlouva o rozhodci, a zda vůbec měli rozhodci pravomoc rozhodčí náleze vydat. Název Ústavního soudu, že neplatnost úvěrové smlouvy způsobuje neplatnost rozhodčí doložky, se uplatní i na případ, kdy je zde samostatná rozhodčí smlouva, kterou lze obsahově a z hlediska jejího účelu považovat za rozhodčí doložku.
15. Podle § 9 odst. 1) zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru (dále jen z.s.ú.) ve znění ke dni uzavření úvěrové smlouvy, věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou

péči zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná.

16. Podle **nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4129/18** „*nezkoumá-li obecný soud, zda úvěrující při poskytnutí spotřebitelského úvěru prověřil schopnost úvěrovaného plánovaný úvěr splatit, zasáhne tím do základního práva spotřebitele na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Přitom nejde podle Ústavního soudu o žádný zvlášť přísný či dokonce nepřiměřený požadavek; to, zda je reálné splacení dluhu je přece celkem výchozí zásada, kterou by jako obecný princip měly soudy vzít v úvahu bez ohledu na to, zda je v nějakém zákoně výslovně zakotven, anebo nikoli.*“
9. Z obsahu projednávaného spisu, připojeného rozhodčího spisu a spisu soudního exekutora soud zjistil, že výběr rozhodce je transparentní, když spor následně rozhodoval jeden z rozhodců uvedených v této rozhodčí doložce. Potud soud posuzoval rozhodčí doložku za platně sjednanou. Soud však dále zjistil, že spotřebitelská smlouva byla formulářově předtištěna a neumožňovala tak povinné, jako jednoznačně slabší straně, její modifikaci. Ve smlouvě o úvěru sjednané mezi společností CREDIT FINANCE, a.s. a povinnou, byla stanovena výše úvěru v částce 4 950 Kč. Tato smlouva rovněž vnutila povinné úrok ve výši 79 % p. a. a RPSN ve výši 115,32 %. Podle čl. V odst. 1 přiložených (formulářově předtištěných) "Všeobecných obchodních podmínek" klient podpisem smlouvy prohlašuje, že na zajištění všech svých současných i všech budoucích nároků věřitele plynoucích z uzavřené smlouvy vystavil dvě vlastní biankosměnky na řad věřitele bez uvedení směnečné sumy, údaje splatnosti a místa platebního, s doložkou bez protestu, a tyto biankosměnky předal finančnímu poradci věřitele spolu s návrhem na uzavření smlouvy. Čl. VII týchž obchodních podmínek obsahuje soubor sankcí dopadajících na klienta, kupř. smluvní pokutu ve výši 7 % z jistiny úvěru v případě prodlení s úhradou jakéhokoli závazku z titulu uzavřené smlouvy v délce trvání alespoň 4 dny, resp. 9 dnů, zesplatnění všech závazků klienta ze smlouvy v případě prodlení v délce 10 dnů, sankce ve výši 100 Kč za každou upomínku či vyrozumění o smluvní pokutě nebo jiné sankci (počet těchto upomínek nadto není omezen), sankce 30 Kč za upomenutí k zaplacení formou SMS, pokutu 5 000 Kč v případě každého jednotlivého opomenutí nahlášení změny osobních údajů klientem věřiteli apod. Není tudíž pochyb, že kritéria vymezená v nálezu sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012 předmětná smlouva o úvěru v podstatných rysech naplňuje. Takováto ujednání je nutno považovat za nepřijatelná a označit je za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Uzavřená smlouva o úvěru je nepochybně smlouvou spotřebitelskou, neboť povinná (na rozdíl od předchůdce oprávněné) při uzavírání této smlouvy nejednala v rámci své obchodní či podnikatelské činnosti. V rámci tohoto vztahu ze spotřebitelské smlouvy je tak třeba s ohledem na platnou hmotněprávní úpravu spotřebitelských vztahů dbát zajištění zvýšené ochrany spotřebitele, jako slabší strany, v rovině procesních pravidel (včetně pravidel pro ustavení rozhodce), která musí spotřebiteli garantovat spravedlivé řízení (*ke tomu blíže srov. zejména náleze Ústavního soudu ze dne 1.11.2011 sp.zn. II. ÚS 2164/10*).
10. Jak již soud konstatoval výše, určení rozhodce v rozhodčí doložce úvěrové smlouvy netrpí ústavněprávními deficity (*viz usnesení sp. zn. II. ÚS 3413/12 ze dne 23. 5. 2013, nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2735/11 ze dne 3. 4. 2012, N 71/65 SbNU 9, a sp. zn. II. ÚS 3406/10 ze dne 14. 3. 2013, N 44/68 SbNU 443, resp. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3057/10 ze dne 5. 10. 2011, U 6/63 SbNU 551, sp. zn. III. ÚS 3724/12 ze dne 8. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2566/12 ze dne 26. 8. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2569/13 ze dne 5. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 1115/14 ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 1558/14 ze dne 21. 5. 2014 či sp. zn. III. ÚS 1269/14 ze dne 12. 6. 2014*); to však na věci nic nemění, neboť nedostatek pravomoci rozhodce vyplývá z odlišných (výše rekapitulovaných) skutečností. V uvedeném případě je úvěrová smlouva neplatná pro rozpor s dobrými mravy. V důsledku neplatné smlouvy, neplatná rozhodčí doložka, nemohla založit pravomoc rozhodce pro vydání rozhodčího nálezu. Tímto je rozhodčí náleze stížen

neodstranitelnou vadou způsobující jeho nezpůsobilost být řádným exekučním titulem. Oprávněnou požadované a rozhodcem přiznané plnění v dané věci je nutno považovat za natolik nemravné a vedoucí k nepřiměřenému poškození povinné, že je na místě exekuci zastavit podle ust. § 268/1 písm. h) o.s.ř.

11. Podle § 89 věta první exekučního řádu dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem pak o nákladech řízení a exekuce je nutno rozhodnout s odkazem na existující soudní praxi, dle které je oprávněnému možno uložit povinnost k zaplacení nákladů exekuce a nákladů řízení povinného v případě, kdy lze na jeho straně shledat procesní zavinění na zastavení exekuce, a to zejména v situacích, kdy oprávněná před podáním návrhu na nařízení exekuce nedbala požadavku náležité opatrnosti a pečlivosti a návrh podala, ačkoliv mohla nepříznivý výsledek exekuce předvídat. Při posouzení toho, na straně kterého z účastníků řízení je nutno spatřovat procesní zavinění na zastavení exekuce, tak soudní praxe dovodila, že procesní zavinění na zastavení exekuce je nutno za daných podmínek spatřovat na straně oprávněné. Důvody, které vedly k zastavení exekuce, jak je lze dovodit z obsahu spisu, spočívají v tom, že je dán nedostatek pravomoci rozhodce vydat rozhodčí nález, na jehož základě byla exekuce nařízena, i samotná rozhodčí smlouva, která je svázaná s neplatnou úvěrovou smlouvou, je rovněž neplatná, čehož si oprávněná, resp. její právní předchůdce, mohla a měla být vědoma.
28. V daném případě tak byla procesně úspěšná povinná, avšak té žádné prokazatelné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, jak uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.
29. Ze stejných důvodů je nutno oprávněnou zavázat k náhradě nákladů exekuce, přičemž nelze v případě zastavení exekuce vypočítat výši odměny soudního exekutora z plnění vymoženého na základě nevykonatelného exekučního titulu. Ústavní soud ve svém usnesení *sp. zn. IV. ÚS 1500/17, ze dne 17. 10. 2017*, konstatoval, že z ústavních hledisek ob stojí soudem přijaté řešení, kdy v rozhodnutí o zastavení exekuce soud exekutorovi přiznal vůči oprávněné nárok na náhradu nákladů exekuce ve výši 7 865 Kč s odůvodněním, že soudnímu exekutorovi nelze přiznat odměnu z plnění vymoženého na základě nevykonatelného exekučního titulu. Soudnímu exekutorovi tak v souvislosti se zastavením exekuce náleží pouze odměna ve výši 2 000 Kč a dále hotové výdaje v paušální částce 3 500 Kč v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 a § 13 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb. Protože je soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu rovněž daň z přidané hodnoty ve výši 21% z odměny a náhrad, tj. 1 155 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ostravě, prostřednictvím podepsaného soudu, písemně, dvojmo.

Nový Jičín 31. července 2023

JUDr. Ivana Bačová v.r.
soudkyně